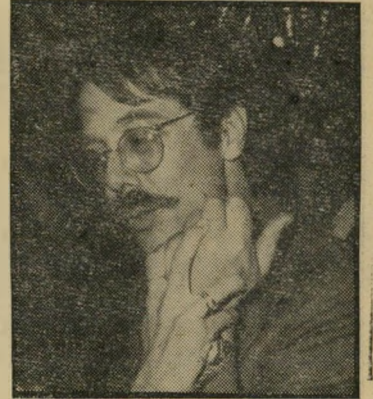

הרגישות הכפולה

אחת הכתבות המעולות ביותר ששודרו בטלוויזיה הישראלית היתה הראיון שערך שליח הטלוויזיה בלונדון צבי ("צבה") גורן עם הצ'לנית ז'קלין דה-פרה, רעייתו של המוסיקאי דניאל בירנבוים אשר לקחה במחלה האיומה, הטרשת הי נפרצה.

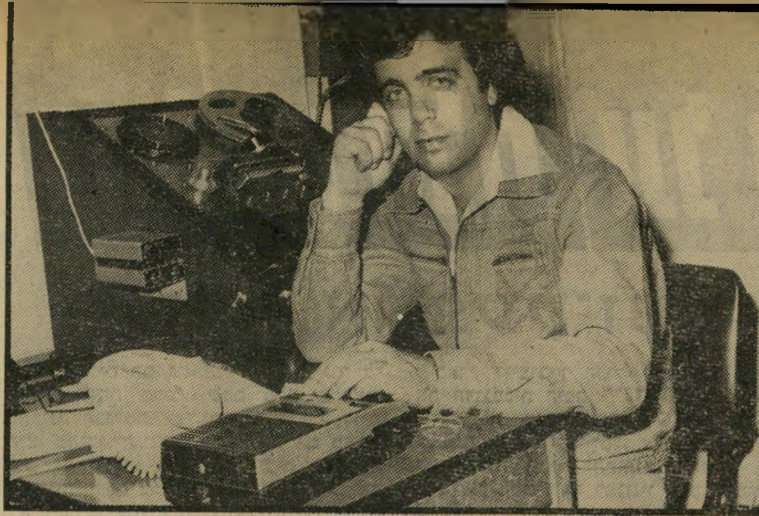
עצם העובדה שדה-פרה העניקה ראיון טלוויזיוני במצבה עוררה פליאה. הרגישות

כתב גורן
טרגדיה אישית

הרבה שהיתה בסגנון ניהול הראיון עלי ידי גורן והכימיה שנוצרה בין השניים עוררו התרגשות רבה אצל הצופים.

רק ידידיו של גורן יודעים את הסוד שמאחרי הראיון. רעייתו של הכתב, ש"צבה" ("שושי") גורן, לקחה אף היא

כתב זל

חרם על המשטרה

בטרשת הנפוצה, וגורן חי את נוראות המחלה שפגעה ביקירתו כבר שנים אחר דות.

הדובר לא דיך

עוד לא הספיק עיתונאי דבר לשעבר אריה ארד לחמם את כסא דובריהמישי טרה שעליו התיישב, בעיקבות ידידותו רבת השנים עם רביניצב הרצל שפיר, וכבר פרצה שערוויה סביב עבודתו.

כמו כל דובר, יודע ארד ששידורי טלוויזיה חשוב הרבה יותר משידורי רדיו. אולם ארד אינו יודע כי צריך לנווט בין שתי המדיות כך, שאף אחת מהן לא תיעלב ולא תחרים את המישטרה. היוזמה הראשונה של ארד היתה ליוזם סיקור לשיבת צוות החשיבה של המישטרה בר ראשותו של שפיר. הוא הזמין את הטל-וויזיה ולכתב הרדיו לענייני מישטרה,

שאין הוא בקיא בסדרים הפנימיים של הרדיו: "אני עבדתי בגלי צה"ל. שם אין עניין של טכנאים. הכתב לוקח איתו טוני ומקליט", הוא הסביר.

ארד שכח דבר אחד: שרבים מעובדי קול ישראל זוכרים, כי הוא עבד לפני ששידר בתחנה הצבאית, גם בקול ישראל. במשך שנתיים תמימות, "אכל" ארד את אותן הבעיות שעמדו בפניו של כאשר הוא קיבל את ההודעה ברגע האחרון. ההסבר הלא-מדוייק הרגיו עוד יותר את טל ואת לבי-ארי, שהחליטו כי עד שלא יוסקו מסקנות חמורות נגד הדובר שנכר

עורך אחימאיר
בלי בשר

של, תמשיך המישטרה להיות מוחרמת מעל גלי-האתר.

חדשות מימיות

כאשר יוצא עורך חבט יעקב אחי-מאיר לחופשה, או שהוא נמצא בשליחות בחוץ-לארץ, ממלא את מקומו מנהל מח-לקת-החדשות חיים יבין.

בשבוע שעבר היה אחימאיר עם ראשי הממשלה מנחם בגין באסאן, ושבוע קודם לכן הוא סיים חופשה בת ארבעה ימים. אחרי שחזר מחופשותיו הביע אחי-מאיר, בישיבות הבוקר של מחלקת-החדשות, ביקורת על סגנון עריכת חבט. בשפתו העדינה והמנומסת הצליח אחי-מאיר לטעון כי מהדרות חבט של יבין הן "מימיות, חסרות-ברק ועמוסות בכתב-בותרות במקום כתבות בנושאי-פנים".

צוקרמן נכנס לעסקים

מי שהיה מנהל-הטלוויזיה, ארינון צו-קרמן, נשאר בכל זאת במיקצוע. צוקרמן דחה הצעות קוסמות של חברות מיסחריות רבות לבוא ולנהל אותן, והחליט תחת זאת להקים חברה פרטית להפקות טלוויזיה.

לשם הקמת חברה זו הצליח צוקרמן, שחזר לא מכבר מארצות-הברית, לגייס הון זר והוא נמצא עתה במשא-ומתן עם טובי הכוחות בארץ כדי שיבואו לעבוד בחברה שלו. למרות שכונת צוקרמן להכין סרטים ותוכניות עבור הטלוויזיה, הוא מקים את חברתו כך שתוכל להתחיל ולפעול מיד כאשר יוקם הערוץ השני.

פסילה חדשה באופק

שערוויית פסילה חדשה עומדת לפרוץ בטלוויזיה, הפעם בגלל סירטו של ארי-כהן מוסיאן 79, או בשמו האחר פרשת איילנד. חסריטו של כהן מבוסס על ביקור רת על מערכת-החדשות בטלוויזיה ופאר רודיה על נושא ההתיישבות. בסרט רמזים עבים על אריק שרון, ועל הכתב לי-ענייני התיישבות של הטלוויזיה, יגאל גורן.

בישיבה האחרונה של הוועדה-מנהל טען עורר-הדין אהרון פאפו כי אסור לשדר את הסרט. יושב-ראש הוועדה-מנהל, הי פרופסור ראובן ירון, תמך בו, אולם הוחלט לדחות את ההכרעה עד לישיבה הבאה.

רזים הבוחרת את המנהל, יש לו השפעה רבה על חברי הוועד. תמיכתו בעבאדי מבטיחה לסמנכ"ל, הרוצה להיות מנהל, סיכוי סביר. לפיד מעוניין בעבאדי כמנהל-הטלוויזיה כדי שהוא, לפיד, יוכל להמשיך ולשלוט על הצד התוכני של השידורים. לדעת לפיד יעסוק עבאדי בעיקר בנושאים המינהליים וביחסי-העבודה, ואילו לפיד יוכל להמשיך ולפקח על תוכן השידורים. מי שמכיר את עבאדי יודע כי החישוב של לפיד אינו מדוייק. מיד לאחר שייבחר, אם ייבחר, ירצה עבאדי לנהל את כל מערכות הטלוויזיה וכן לשלוט על הצד התוכני של השידורים.

אולם לפיד יודע כי עבאדי מסוכן פחות לשלוט שלו בטלוויזיה מאשר המועמד שהוצג על-ידי שר החינוך וזולון המר, כתב הארץ דן מרגלית. כדי שמרגלית, שאינו עובד רשות-השידור, ייבחר, חייבת ועדת-המיכונים לפסול את כל המועמדים במיכרו הפנימי ולפתוח מיכרו חיצוני.

המר לוחץ על חברי הוועד-המנהל לבחור במרגלית, לדעתו, ולדעת רבים אחרים, מרגלית מוכשר יותר מעבאדי, ואין כל ספק שלמרגלית ידע רב בעיתונות, בעוד של-עבאדי אין כל קשר לנושא. מאחרי הי קלעים נלחם לפיד נגד המר בעניין זה, אם כי עד כה לא העז להתייצב נגד המר שלו בגלוי. לפיד יודע כי מרגלית כמנהל-הטלוויזיה פרושו שללפיד לא תהיה דריסת רגל בכל הנוגע לעצם השידורים ולתוכנם. עתה ממתנים הכל לראות כיצד יפול דבר. מי ינצח, המר או לפיד? ללפיד באה תמיכה במקום שלא ציפה לו כלל: שני חברי המערך בוועד-המנהל, דניאל ("הני") בלון וניסים אלמוג. ככמטה קסמים

שלף עבאדי ברגע הנכון את תודת-החבר שלו במיפלת-העבודה, וזה, נוסף לעצם התמיכה של המר במרגלית, הספיק לבלון ואלמוג כדי לתמוך בעבאדי, שעד כה היה שנוא נפשם.

חבר אחר של הוועד-המנהל, מיכה ירון מהמפד"ל, תומך, כמוכן, במועמד המר שלו, דן מרגלית. יושב-ראש הוועד-המנהל הפרופסור ראובן ירון ועורר-הדין אה-רון פאפו מתנגדים לעבאדי, אך עדיין לא החליטו אם לתמוך במרגלית. ירון העלה את שמו של צבי גיל כמועמד של פשרה, וינסה ללחוץ כי גיל ימונה כי מנהל-הטלוויזיה. המועמד של אריאל יוני-שטיין עדיין לא נודע, וינשטיין יודע כמי שאפשר ברגע האחרון ללחוץ עליו כדי שישנה את דעתו.

מנכ"ל לפיד
— נוצץ יותר

עבאדי אינו אהוד במיוחד על עובדי רשות-השידור, ובכללם עובדי הטלוויזיה. תפקידו, האיש שעל הכספים ועל התקנים, הוא תפקיד קשה שאינו ווכה בדרך-כלל לאהדת העובדים, אולם גם סגנונו הגס של עבאדי לא הוסיף לו ידידים.

אולם לעבאדי יש תכונה חשובה ביותר. הוא יודע להתחבב על מנכ"ל הרשות. יהיה המנכ"ל אשר יהיה, כאשר היה יצחק ליבלי מנכ"ל רשות-השידור, הוא נתן גיבוי מלא לעבאדי. כאשר נכנס יוסף ("טומי") לפיד לתפקידו, חשבו הכל כי ימיו של עבאדי ספורים. אולם תוך ימים אחדים הצליח עבאדי לכבוש את לפיד.

לפיד הוא גדול התומכים בעבאדי כי מנהל-הטלוויזיה. למרות שלפיד אינו חבר הוועד-המנהל, הפורום המהווה ועדת מיכ-

קרב המר - לפיד

המילחמה הגדולה על תפקיד מנהל-הטלוויזיה הפסיקה כבר מזה זמן רב להיות המילחמה של המועמדים השונים. היא הפכה מילחמת-איתנים בין האישים הבכירים המופקדים על רשות-השידור, בראשם שרי-החינוך וזולון המר.

אל המיכרו שנפתח בשבוע ייגשו כמה מועמדים. הבולט בהם, ומי שנראה כבעל הסיכוי הגדול ביותר, אם אומנם תהיה הכרעה במיכרו הפנימי, הוא סמנכ"ל רשות-השידור שלמה עבאדי.

שר המר
— מרגלית